

Sygn. akt I CNP 66/09

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie ze skargi H. D. i A. D. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w W.
z dnia 12 października 2006 r., sygn. akt I Nc (...), wydanego w sprawie
z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej S.(...) w W.
przeciwko H. D. i A. D.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 stycznia 2010 r.,

oddala skargę.

Uzasadnienie

Pozwani H. D. i A. D. wniesli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 12 października 2006 r., wydanego w

postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w W., którym nakazano pozwanym zapłacenie na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej S.(...) w W. kwoty 18 885,10 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 25 lipca 2006 r. oraz kosztami procesu w kwocie 3 360,00 zł. Jako podstawę skargi pozwani wskazali (cyt. dosłowny): „1. Naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez zasądzenie na rzecz wspólnoty mieszkaniowej nienależnego świadczenia, nie wynikającego z jakiegokolwiek tytułu prawnego i nie istnienia podstawy prawnej należności i przepisu art. 25 k.c., określającego miejsce zamieszkania osoby fizycznej, 2. Naruszenie art. 499 k.p.c. poprzez niezastosowanie go i wydanie go pomimo, że przytoczone w pozwie okoliczności budziły wątpliwości, a ponadto miejsce pobytu pozwanego nie było znane, 3. Naruszenie art. 502¹ § 1 k.p.c. poprzez niezastosowanie i nie uchylenie z urzędu nakazu zapłaty mimo, że zaszyły okoliczności przewidziane w art. 499 pkt 4 k.p.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 424¹ § 2 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji (jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych) przysługuje w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. W myśl art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarga – gdy wniesiono ją stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – powinna zawierać wykazanie, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi. Okoliczności przytoczone w rozpoznawanej skardze nie dają podstawy do przyjęcia, że w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem występuje taki wyjątkowy wypadek.

Poza tym powołane w skardze podstawy – które wiążą Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi (art. 424¹⁰ zd. pierwsze k.p.c.) – nie uzasadniają jej uwzględnienia.

Zarzucając naruszenie prawa materialnego skarżący, poza art. 25 k.c., nie wskazali żadnego innego przepisu prawa materialnego, który został naruszony. Artykuł 25 k.c. stanowi, że miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. Przyjmując, że przepis ten wiąże miejsce zamieszkania z określonym „adresem” trudno mówić o naruszeniu tego przepisu przez doręczenie pozwanym nakazu zapłaty na adres: W., ul. S. 89, m. 55, gdy

adres ten pozwana wskazała jako miejsce swego zamieszkania także w skardze o wznowienie postępowania z dnia 21 maja 2007 r. a później, w złożonym w dniu 29 października 2008 r. sprzeciwie od nakazu zapłaty. Twierdzenia pozwanych co do ich zamieszkiwania w W. przy ul. W. 19, m. 34, były przedmiotem badania Sądu w związku ze skargą pozwanej o wznowienie postępowania i w postępowaniu prowadzonym na skutek wniosku pozwanych o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty i w postępowaniach tych twierdzenia te nie zostały wykazane.

Nie może też być mowy o naruszeniu art. 499 pkt 4 k.p.c. przez wydanie nakazu zapłaty. Miejsce pobytu pozwanych było bowiem znane i doręczenie im nakazu mogło nastąpić w kraju. Także nie stanowi naruszenia art. 502¹ § 1 k.p.c. nieuchylenie nakazu zapłaty, gdyż nakaz został skutecznie doręczony pozwanym. Dowody doręczenia wskazują, że doręczenie nastąpiło na podstawie art. 139 § 1 k.p.c. Domniemanie skuteczności doręczenia wynikające z tych dowodów, mimo podjęcia próby jego obalenia przez pozwaną w sprawie ze skargi o wznowienie postępowania i przez pozwanych w postępowaniu prowadzonym na skutek wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, nie powiodło się. Na wzruszenie tego domniemania nie mogą też wpłynąć niczym nie poparte twierdzenia pozwanych zawarte w rozpoznawanej skardze.

Wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym nie wymaga udowodnienia przez powoda dochodzonego roszczenia. Wbrew zarzutowi skarżących nie było podstaw do przyjęcia, że przytoczone w pozwie okoliczności budzą wątpliwości, wobec czego nakaz zapłaty nie mógł być wydany (art. 499 pkt 1 k.p.c.). Już tylko na marginesie należy zauważyć, że twierdzenia pozwanych zawarte w skardze i dołączone do niej dowody nie przekonują o merytorycznej niezasadności wydanego nakazu zapłaty.

Z przytoczonych względów, wobec braku podstawy do stwierdzenia, że zaskarżony nakaz zapłaty jest niezgodny z prawem, Sąd Najwyższy oddalił skargę (art. 424¹¹ § 1 k.p.c.).